

samme Maalestof, som her er foreslaaet, nemlig en Ildpaavirkningsflade af 15 Kvadratfod, vogter man sig imidlertid for at bruge Betegnelsen Hestekraft, idet Hestekraften er Udtrykket for det mekaniske Arbejde, hvori Dampudviklingen, Produktionen af Damp, kun er en Faktor. Som Følge deraf vil jeg henstille til den ærede Minister, om man ikke, idet man bibeholdt Tanken om de 15 Kvadratfod, kunde i Lighed med, hvad der sker i Østrig, udelade Betegnelsen Hestekraft. Jeg indrømmer, at dette Udtryk er brugt i samme Forstand, hvori det bruges her i Forslaget, paa Landjorden hos os og i enkelte andre Lande; men enhver, som er inde i Damp- og Maskinvæsenet, vil vide, at Benyttelsen af dette Udtryk er vildledende. To Mennesker, som bo tæt ved hinanden, kunne have to Maskiner med samme indicerede Hestekraft, men naar de maale Kjædlerne efter, ville de kunne se, at den ene har en Ildpaavirkningsflade, som maaste er 4 Gange større end den andens. Dette frembringer en Usikkerhed i Opfattelsen, saa de kunne blive førte til at henvende sig med Spørgsmaal om Forklaring til Kretten og Retti, og dette Forhold synes mig mindre heldigt. Det hele kan undgaaes ved at undgaa Udtrykket Hestekraft. Jeg maa indrømme, at der i den tidligere Lov staar Udtrykket „Hestekraft“, men der staar „Hestekraft“ i Forbindelse med Udtrykket faktisk. „Faktisk Hestekraft“ er den Hestekraft, som kommer frem, naar man fra den indicerede Hestekraft, maalt ved Damptrykket i Cylinderen, drager Krafttabet ved Friktionen eller Gnidningsmodstanden i Maskinen. Det er altsaa en Udmaaling af den mekaniske Arbejdskraft og ikke nogen Udmaaling af Ildpaavirkningsfladen.

B. Gunn: Jeg ønsker at støtte det ærede kongevalgte Medlem, som nys havde Ordet, (Carstenen) i de Bemærkninger, han rettede til Tinget, fordi jeg tror, at de ere korrekte og bør paaagtes. — Jeg vilde dog gerne knytte nogle Bemærkninger til Lovforslaget i en noget anden Retning. Da der nu skal røres ved Loven af 12te April 1889 § 13 om Rebelltilsynet, fordi Bestemmelserne, derom, som de ere blevne fortolkede, have beredet Statskassen Tab i den Indtægt, som var beregnet Statskassen efter denne Lov, vil jeg tillade mig at udtale Ønsket om, at man vil benytte Lejligheden til gennem Udvalgs Medsættelse ogsaa at raade Bod paa en anden Ulempe ved Loven, en Ulempe i modsat Retning, kan jeg sige, nemlig den, at Statskassen faar for store Indtægter efter Loven, da Lønningsafgifterne, der ere

fastsatte ved Loven, ere for lave. Jeg vil forudskikke, at jeg ved ikke, om jeg i saa Henseende kan være i Overensstemmelse med den højtærede Justitsminister; det kunde jo hende, at han under Hensyn til, at Loven er saa ny, saa ung, ikke principielt kan ønske, at der røres ved Lønningsafgifterne i Loven; men jeg vil dog tillade mig at tro, at den højtærede Minister her, ligesom i Almindelighed, vil være tilbøjelig til at se paa sine undergivnes økonomiske Vel, og at han derfor ikke har noget imod, hvis det kunde lykkes mig ved Paapegning af forskellige Forhold i Retning af Lovens Brugbarhed at stemme Tinget for, at man behandlede Sagen i et Udvalg, ogsaa med dette Punkt for Øje, da det vel i og for sig ikke har saa stor Hast med Loven, at den ikke skulde kunne taale denne Opsættelse.

Jeg retter mine Bemærkninger om Lønningsafgifterne imod Loven i Almindelighed, men særlig mod Lønningerne for Tilsyns-Assistentterne, idet jeg mener, at deres Lønninger i Længden ere uholdbar lave. Den Gang, man fastsatte Lønningerne, kan man jo være gaaet ud fra — og jeg antager, at man er gaaet ud deraf — at man, eftersom man bevægede sig paa et nyt og ukendt Terrain, maatte være forsigtig med at fastsætte for høje Lønningsafgifter; men da det nu har vist sig, at Loven har givet et bethdeligt Overflud — i Modsætning til vel de fleste organisatoriske Love — har givet et positivt Overflud, synes jeg, at man maa være kommen til den Overbevisning, at Loven kunde taale, at man fastsatte Lønningsafgifter, som i og for sig kunde være mere heldige end de nuværende. Jeg skal i den Henseende bemærke, at den højtærede Justitsminister ved Lovens Forelæggelse foreslog højere Lønningsafgifter end dem, der bleve vedtagne. Derfor er det just, jeg mener, at man, da man den Gang fastslog saa lave Lønningsafgifter, kun gjorde det, fordi man bevægede sig paa et ukendt Terrain. At Loven i sine Virkninger har givet bethdeligt Overflud, fremgaar af Beretningen om Fabrikstilsynets Virksomhed, som findes i Ministerialtidenden af Juni 1891, der indeholder en meget interessant og lærerig Beretning, som jeg anbefaler ærede Medlemmer af det høje Ting at sætte sig ind i, hvis det ikke allerede maatte være sket. Det godtgøres der — efter at der er gjort Rede for Lovens teknisk heldige og i Retning af Ulykkestilfældes Forhindring særlig heldige Virkning — at Loven har frembragt en Indtægt for Statskassen, sammenlignet med de tidligere Forhold. Efter den tidligere Lov om Rebelltilsynet havde Statskassen en aarlig Udgift af